

ban olvasott szavaknak. Kaptak-e később értelmet, ha egyszer formulaként beleépeültek az életünkbe? Lehetett gájtávjá, akadályozójává is az igazi magunkra eszmélésnek! Hányan vannak, akik egyszerre hazugnak, mondvacsinálnak találtak őket, s el is szakadtak tőlük, s velük együtt a bűn-jó és a rossz "gyermeki" kategóriáitól! Ha meg valóban eljuttottunk a bűnnek s a bűnök kockázatának felnőtt megtapasztalásáig, akkor az a kérdés, hogy fel tudtuk-e használni a felnőtt tapasztalat értelmezésére és kifejezésére a gyermekkorunkból magunkkal hozott formulákat. Hány keresztény módon iskolázott ember életében van tragikus hasadás a gyónások lelkitükre meg a valóságos önismeret között! Meggyóónnak sok olyasmit, amiért igazában nem is érzik felelősnek magukat, s nem talál-nak szót azoknak a gyötrelmeknek, vereségeknek a megvallására, amelyek miatt az életüket elhibáztottnak érzik.

3.2 Megfigyelés

- Mi ragadott meg a leginkább az elhangzott gondolatébresztőből? Miért?
- Mit gondolunk, a bűneink kit sértenek, kit bántanak (Istent, önmagunkat, a közösségünket, ismeretlen embereket)? Egyetértünk-e a következő megállapítással? *Mivel a szenvedés a bűn következménye, ezért a világban jelenlévő szenvedésért én is felelős vagyok, azaz, bűneim miatt minden emberi szenvedésért egy töredéknyi felelősség terhel engem is.*
- Hogyan kérünk egymástól bocsánatot, van-e ennek szertartása a családban?
- Előfordult-e, hogy a gyermekünkől bocsánatot kértünk, ha hibáztunk vele szemben?
- Megköveteljük-e, hogy a gyerekek rendezzék dolgaikat egymással szemben?
- Mit mondunk gyerekeinknek, miért van szükség a gyónásra? Számonkérjük-e, mikor ment utoljára gyónni?
- Van-e (lehetőleg házastársunkkal közös) lelkipozíció? Van-e lelki programunk?
- Kritizáljuk-e a másikat, amikor gyakori hibáját követi el? Megbocsátóbbak vagyunk-e vele ma, mint régebben? Hogyan tudunk neki segíteni a javulásban? Említsünk konkrét példát!
- Hogyan szoktuk megbánni bűneinket (bőjt, imádság, alamizsna)? Komolyan vesszük-e az elégtételt?

3.3 Értékelés (Katolikus Egyház Katekizmusa)

A bűn: "szó, cselekedet vagy vágyakozás az örök törvénnyel szemben". (Katekizmus 1849)

A társadalomnak támogatnia kell az erények gyakorlását, nem pedig akadályozni azt. Az értékek helyes rendje kell hogy serkentően hasson. Társadalmi kérdésekre nincs más megoldás az evangéliumon kívül (1895, 1896)

(Megjegyzés: társadalmi kérdések közé tartozik pl az abortusz, az eutanázia, a válás, a homoszexuálisok "házassága", "gyermekvállalása")

A bűnbánat / ... / a lélek fájdalma és az elkövetett bűn iránti utálat azzal az elhatározással, hogy a jövőben többé nem vétkeznek. (1442) A keresztény önvizsgálat fontos tulajdonsága, hogy nem kesereg gyengeségén, hanem megbánja a bűnt, majd azonnal munkálkodni kezd Isten szándékának megfelelően.

Egyedül Isten bocsátja meg a bűnöket. Azért, mert Jézus, az Isten Fia önmagáról mondja: "Az Emberfiának hatalma van a földön a bűnök megbocsátására" (Mk 2,10) és ő gyakorolja ezt az isteni hatalmat: "Bűneid bocsánatot nyertek!" (Mk 2,5; Lk 7,48). Mi több, isteni hatalma folytán ő ezt a hatalmat átadja az embereknek, hogy az erre fölhatalmazottak az ő nevében a bűnbocsátó hatalommal éljenek. (1441)

A kiengesztelődés cselekedetei: bűnbánat, gyónás, elégtétel (a bűn jóvátétele, ill. imádság, szeretetszolgálat, felebarát szolgálata, önmegtartózkodás, áldozatvállalás, szenvedések elfogadása). (1460)

3.4 Cselekvés

- Határozzuk el, hogy hibázás esetén vétünk azonnal rendezzük, és ezt nem odázzuk el!
- A következő két hét folyamán egy alkalommal lelkitükör segítségével tartsunk teljes bűnbánatot!
- Az esti imánkból ne felejtjük ki a bűnbánat és a megbocsátás, a kiengesztelődés gesztusait!
- Válasszuk ki egy jellemző hibánkat, bűnünket, és a következő hónap során különösképpen tegyük meg mindent azért, hogy ezen a téren ne vétkezzünk!
- Házastársunkkal közösen imádkozzunk el a bűnbánati zsoltárt (50. Zsoltár).